

**Stowarzyszenie Filmowców Polskich - Studio
Munka oraz Film Polski
przedstawiają**

Dystrybucja kinowa: Film Polski

kontakt: +48 (0-22) 828 11 32

Premiera kinowa: 13 listopada

Czas ekranowy: 111 min

Gatunek: Dramat

Producent: Stowarzyszenie Filmowców Polskich

Rok produkcji: 2009

Galeria zdjęć i strona internetowa filmu: www.studiomunka.pl

SPIS TREŚCI

1. O „Demakijażu” i programie „30 minut” str. 3
2. O filmie „Non stop kolor” w reżyserii Marii Sadowskiej str. 4
3. Eksplikacja reżyserska do filmu „Non stop kolor” str. 5
4. O filmie „Droga wewnętrzna” w reżyserii Doroty Lamparskiej str. 6
5. Eksplikacja reżyserska do filmu „Droga wewnętrzna” str. 7
6. O filmie „Pokój szybkich randek” w reżyserii Anny Maliszewskiej str. 8
7. Eksplikacja reżyserska do filmu „Pokój szybkich randek” str. 9

„Demakijaż” – to pełnometrażowy film fabularny składający się z trzech półgodzinnych filmów :

- „Non stop kolor” w reżyserii Marii Sadowskiej
- „Droga wewnętrzna” w reżyserii Doroty Lamparskiej
- „Pokój szybkich randek” w reżyserii Anny Maliszewskiej

Wszystkie trzy filmy powstały w ramach programu „30 minut” koordynowanego przez Stowarzyszenie Filmowców Polskich - Studio „Młodzi i Film” im. Andrzeja Munka.

Filmy „Demakijażu” to autorskie wypowiedzi młodych kobiet.

Wszystkie trzy reżyserki są przed pełnometrażowym debiutem fabularnym.

„Non stop kolor” Marii Sadowskiej doskonale i z ogromnym wyczuciem pokazuje muzyczne środowisko warszawskiego clubbingu czyli pokolenie bez rewolucji i kultury, kochające muzykę i nieustającą zabawę.

„Droga wewnętrzna” Doroty Lamparskiej jest alegoryczną opowieścią o wyborach młodych ludzi i ograniczeniach, z jakimi się nieustannie spotykają.

„Pokój szybkich randek” Anny Maliszewskiej to przejmująca historia o naturze miłości w obliczu nagłego nieszczęścia i próby czasu.

Program „30 minut” powstał w 2005 roku dzięki zaangażowaniu w projekt kilku instytucji: Stowarzyszenie Filmowców Polskich, TVP Kultura, Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Państwowy Instytut Sztuki Filmowej, Mistrzowskiej Szkoły Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy.

Koordynatorem programu i wiodącym producentem filmów do marca 2008 roku było Stowarzyszenie Filmowców Polskich. Od marca 2008 roku funkcję tę sprawuje **Studio „Młodzi i Film” im. Andrzeja Munka**, powołane przy Stowarzyszeniu Filmowców Polskich przez SFP, PISF, MKiDN i TVP.

Studio jest producentem filmów debiutanckich przeznaczonych do dystrybucji kinowej. Przejęło także koordynację stworzonych przez SFP programów dla młodych twórców: „30 minut”, „Pierwszy dokument”, „Młoda animacja” i „Laboratorium scenariuszowe”.

Filmy produkowane w Studio powstają pod opieką artystyczną doświadczonych twórców filmowych.

Więcej informacji na www.studiomunka.pl

O filmie:

„Non stop kolor”

Opis filmu:

Trzydziestoletnia Muza budzi się rano pod pomnikiem Chopina w Łazienkach. Nie pamięta skąd się tam wzięła, nie może znaleźć swojego samochodu, więc jedzie porannym tramwajem do domu na Ursynowie. Pod drzwiami okazuje się, że zgubiła też klucze od mieszkania. Muza rozpoczyna więc długą wędrówkę po Warszawie w ich poszukiwaniu.

Realizatorzy:

Scenariusz i reżyseria: Maria Sadowska

Zdjęcia: Jeremi Prokopowicz

Kierownik produkcji: Jan Kwieciński

Obsada: Anita Jancia, Joanna Szczepkowska, Jan Wieczorkowski, Eryk Lubos, Paweł Domagała, Anna Piróg, Karina Kunkiewicz, Dorota Deląg

Producent filmu: Stowarzyszenie Filmowców Polskich

Koproducent filmu: TVP Kultura

Koproducent filmu i producent wykonawczy: Wytwórnia Filmowa Czołówka

Film współfinansowany przez: Polski Instytut Sztuki Filmowej

Maria Sadowska - reżyser, piosenkarka, kompozytor, aranżer, producent. Ukończyła Akademię Filmu i Telewizji w Warszawie oraz Wydział Reżyserii PWSFTviT w Łodzi. Jej etiuda fabularna pt. "Skrzydła" pokazywana była na wielu międzynarodowych festiwalach filmowych, m.in. w Moskwie, Taipei, Bolonii, Barcelonie, Istambule oraz Paryżu. Inne filmy Marii Sadowskiej to: "Przesłuchanie", "Na chwilę przed...", "Kilka scen z życia artysty", "Kim jestem w dalszym ciągu", "Zmogus-Zuvis" ("Człowiek Ryba") oraz "Pokochaj mnie trochę...".

EKSPLIKACJA REŻYSERSKA DO FILMU „Non stop kolor”

Film opowiada o pokoleniu 30-latków, dorosłych ludzi, którzy chcą wciąż być dziećmi. Żyją w kolorowym powierzchownym świecie wypełnionym hedonizmem. Boją się odpowiedzialności a równocześnie czują się zagubieni w świecie w którym przyszło im żyć.

Jest to pierwsze pokolenie, które już nie załapało się na boom kapitalistyczny lat 90. Nie zrobiło zawrotnych karier i nie dorobiło się szybkich pieniędzy. To oni jako pierwsi zetknęli się z brakiem pracy, brakiem perspektyw a równocześnie wychowali się już w kolorowym świecie kapitalizmu. Teraz robią pierwszy rachunek sumienia.

Film był nakręcony kamerą z ręki. Kamera jest tutaj jakby jeszcze jednym uczestnikiem wydarzeń. Widz staje się jednym z przyjaciół głównej bohaterki i razem z nią przemierza Warszawę. Niespokojny obraz to również odzwierciedlenie duszy bohaterów - kamera „zatrzymuje” się tylko w momentach refleksji. Chwilą oddechu i powracającym refrenem jest pięknie sfotografowane miasto Warszawa od świtu do świtu. W pewnym sensie jest to film drogi tyle, że droga biegnie przez tętniącą swoim życiem stolicę.

Niezwykle ważna jest tu bardzo naturalna gra aktorów. Film ma wiele dialogów. Każda z postaci posiada swój odrębny sposób mówienia. Wszyscy mówią szybko i dużo, co nie zawsze oznacza że potrafią się porozumieć. Robią wokół siebie dużo hałasu, ponieważ tak naprawdę boją się ciszy. Dużą rolę w tym filmie odgrywa muzyka, gdyż w pewnym sensie jest to również film o miłości do muzyki. Tematy klasyczne (Chopin) symbolizujące tęsknotę za prawdziwym pięknem i harmonią, której brak głównej bohaterce, mieszają się z tematami jazzowymi i agresywną nowoczesną muzyką elektroniczną. Nasi bohaterowie to przecież dzieci pop-kultury wciąż im coś w głowach gra, wciąż im się coś z czymś kojarzy.

Film przeznaczony jest dla młodych ludzi żyjących w wielkich miastach, którzy będą się mogli zidentyfikować z historią pokolenia X.

Maria Sadowska

O filmie:

„Droga wewnętrzna”

Opis filmu:

Rafał, to trzydziestoletni mieszkaniec dużego miasta. Odnosi sukcesy jako pracownik dużej korporacji. Każdy dzień jest taki sam. Wstaje rano, pije kawę i szykuje się do pracy. Pewnego dnia nie jest w stanie przekroczyć drzwi klatki schodowej. Wyjście z domu odbiera jako śmiertelne zagrożenie.

Przyjaciel i jego dziewczyna usiłują nakłonić go do wyjścia.

Realizatorzy:

Scenariusz i reżyseria: Dorota Lamparska

Zdjęcia: Damian Pietrasik

Kierownictwo produkcji: Wojciech Forbert, Wojciech Waśkiewicz

Obsada: Adam Woronowicz, Krzysztof Stroiński, Grażyna Barszczewska, Jadwiga

Jankowska-Cieślak, Borys Szyk, Magdalena Cielecka, Edward Sosna, Robert Wabich, Krzysztof Skarbiński, Kajetan Lewandowski

Producent filmu: Stowarzyszenie Filmowców Polskich

Koproducent filmu: TVP Kultura

Koproducent i producent wykonawczy filmu: Mistrzowska Szkoła Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy

Film współfinansowany przez Państwowy Instytut Sztuki Filmowej oraz Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Dorota Lamparska reżyser filmowy i telewizyjny. Scenarzystka i absolwentka reżyserii Wydziału Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Jej film absolutoryjny "Są takie świeżuteńkie dziewczynki" uznany został za najlepszy film polski na IX Międzynarodowym Festiwalu Filmowym Etiuda 2004 i zdobył między innymi Nagrodę Publiczności na III Międzynarodowym Przeglądzie Etiud Filmowych Studentów Europejskich Szkół Filmowych CDN. W latach 2004-2007 członek „Pracowni Filmowej Mistrzowskiej Szkoły Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy”.

EKSPLIKACJA REŻYSERSKA DO FILMU „Droga wewnętrzna”

Film „Droga wewnętrzna” jest eksperymentem nie tyle formalnym co narracyjnym. Jego realizacja stanowi wyzwanie, które ciekawi, ale też wyznacza trudności inne niż w przypadku narracji filmu opartego na „story”. Konwencja zachowująca jedność miejsca i czasu przedstawia głównego bohatera w newralgicznym momencie zmiany, której bohater poddaje się, której ulega, uświadamiając sobie jej potrzebę i pragnienie, pozostając przy tym milczącym i niejako biernym w swoim stuporze. Nie uciekając się do monologu wewnętrznego bohatera, tym samym nie ułatwiając psychologicznego odczytu jego postaci, chcę przedstawić tę opowieść o przemianie traktując ją jako całościową i ogólną metaforę.

Rafał, trzydziestoletni mieszkaniec dużego miasta, odnoszący sukcesy pracownik korporacji zatrzymuje się pewnego dnia przed niewidzialną granicą, której przekroczenie jawi mu się jako śmiertelnie zagrożenie. Sąsiedzi, przyjaciel, jego dziewczyna usiłują nakłonić go do wyjścia. Tego dnia w życiu Rafała dochodzi do zaburzenia normalnego funkcjonowania jego - jako uczestnika społeczności, w której żyje. Trajektoria, codziennie powtarzalny ruch zatrzymuje się w punkcie. Zatrzymanie generuje refleksję. Refleksja lęk. Przy czym bunt bohatera wynika z jego wnętrza. Z zapalenia któregoś nerwu. Nie jest jego świadomą decyzją. Buntuje się w jego imieniu jego organizm.

Nie zawsze można pozwolić sobie na zmianę obranego kierunku. Nie twierdzą, że zawsze można. Ale jeśli jest się odpowiedzialnym wyłącznie za siebie, kiedy się tego bardzo chce, to należy to zrobić, właśnie póki nie jest za późno. Bo „nie ma właściwej drogi, jest wiele dróg”, jak mówi spotkany tego dnia Sąsiad, alter ego Rafała. Bo skoro czeka nas śmierć i śmierć czeka nas wszystkich, w życiu nie mamy nic do stracenia. Jedynym wyznacznikiem jest mijający czas. Czas wojny przewartościowuje czas pokoju. W czasie głodu człowiek myśli o jedzeniu. Najedzony czasem szuka rozrywki, czasem sensu życia.

Idąc tropem bez ułatwień w odczycie przekazu tego filmu, chcę formalnie zastosować środki pozbawione magii, która wydaje mi się zbyt oczywista i byłaby zabiegiem łatwym. Nierealistyczną „historię” zamierzam opowiedzieć w sposób realistyczny. Emocji nie będę prowadzić muzyką, tematu nie dociążyć dramatem.

Wybór takiego a nie innego bohatera „Drogi Wewnętrznej”, choć problem ten mógłby dotyczyć w zasadzie każdego człowieka, spowodowany jest tym, że bohater ów jest mi bliski, jest przedstawicielem mojego pokolenia. Jest wzorowany na prawdziwej postaci, ale oszczędność w jego przedstawieniu stawia go w pozycji everymana. Czyli każdego, kto czuje podobnie. Czyli czuje się źle w swoim życiu.

Dorota Lamparska

O filmie:

„Pokój szybkich randek”

Opis filmu:

Natalia i Artur są małżeństwem od dwóch lat. Remontują swoje pierwsze własne mieszkanie. Szczęśliwe życie zamienia się w koszmar, kiedy Artur po pijanemu powoduje wypadek samochodowy. Natalia ma przed sobą osiem lat rozłąki z ukochanym mężem. I osiem lat wspólnego odbywania wyroku. On w więzieniu, ona poza jego murami.

Realizatorzy:

Scenariusz i reżyseria: Anna Maliszewska

Zdjęcia: Dominik Danilczyk

Kierownik produkcji: Łukasz Jankowski

Obsada: Magdalena Czerwińska, Łukasz Simlat, Marian Dziędziel, Ewa Lorska, Elżbieta Jarosik, Anna Deka, Mariusz Wojciechowski

Producent filmu: Stowarzyszenie Filmowców Polskich

Koproducent filmu: TVP Kultura

Koproducent i producent wykonawczy: Opus Film

Film współfinansowany przez Polski Instytut Sztuki Filmowej

Anna Maliszewska rzemiosła filmowego uczyła się w praktyce, a nie w szkole filmowej. Jest absolwentką dziennikarstwa na UW. Od wielu lat związana z telewizją muzyczną, współtworzyła powstawanie MTV w Polsce. Jest autorką i reżyserką wielu czołówek i reklamówek tego kanału. Niektóre z nich były nominowane do nagród na polskich i światowych festiwalach. Anna Maliszewska należy do czołówki twórców polskich teledysków. Jej prace są co roku nagradzane na festiwalach wideoklipów. W 2005 roku zrealizowała film

krótkometrażowy „New Game: Wojna”, który był prezentowany na Warszawskim Festiwalu Filmowym oraz na Darklight Festival w Dublinie. Zasiadała w międzynarodowym Jury 21. Warszawskiego Festiwalu Filmowego. Maliszewska jest także reżyserem i autorką scenariuszy kilku filmów dokumentalnych.

EKSPLIKACJA REŻYSERSKA DO FILMU „Pokój szybkich randek”

To jest film o miłości. Czy jest coś bardziej zajmującego, godnego uwagi, kształtującego nasze człowieczeństwo niż miłość? Myślę że nie.

Filmów o miłości było wiele. Rozważań nad naturą, istotą i znaczeniem tego słowa było też sporo. Mnie jednak te rozważania interesują w kontekście mojego pokolenia, żyjącego tu i teraz. Nie chcę zajmować się dyskursem politycznym ani analizą sytuacji społecznej. Interesuje mnie kondycja emocjonalna i moralna ludzi, którzy są w tym momencie siłą napędową społeczeństwa. Chociaż jesteśmy trzydziestolatkami wciąż mówi się o nas młodzież. Jeszcze pięćdziesiąt lat temu człowiek trzydziestoletni był osobą dojrzałą, ukształtowaną, świadomą siebie – był dorosłym. My jesteśmy młodzieżą. Tak się postrzegamy, tak jesteśmy traktowani, tacy chcemy być. Myślę, że taka jest też nasza kondycja emocjonalna i moralna – nieustająca niedojrzałość.

Jestem daleka od wszelkich ocen. Nie chcę zrobić filmu moralizatorskiego. Nie ma to być przypowieść. Chcę w sposób jak najbardziej prawdziwy pokazać wycinek rzeczywistości. Sytuację, która naprawdę mogłaby się wydarzyć. Zależy mi, żeby film był jak najmniej upiękaszony, upozowany, wystylizowany.

Film jest oparty na rewelacyjnej grze aktorskiej, takiej w której nie widać żadnej gry, która zdaje się być tak przejrzysta, że widzimy dzięki niej prawdziwą osobę, a nie „prawdziwe aktorstwo”.

Zdjęcia filmowe są obrazem rzeczywistości przefiltrowanej przez wrażliwość reżysera i operatora. Chciałam jednak uniknąć wystylizowanego, poetyckiego sposobu opowiadania. Bliżej mi do dobrej szkoły dokumentu polskiego. Mimo, że jestem debiutantem i nie ukończyłam żadnej szkoły filmowej poprowadziłam jako reżyser około pięćdziesiąt planów filmowych – od bardzo kameralnych, eksperymentalnych poprzez zdjęcia dokumentalne do olbrzymich produkcji z wieloma statystami i olbrzymim zapleczem techniki zdjęciowej. Miałam taką możliwość eksperymentowania z formą filmową, sposobem opowiadania i obrazowania oraz plastycznym wyrazem materiału zdjęciowego, że nie odczuwam potrzeby eksperymentowania i upiękaszania zdjęć przy mojej pierwszej pracy fabularnej. Zdjęcia muszą być absolutnie podporządkowane emocjonalnemu przekazowi fabuły.

Sprawą, na którą chciałam położyć olbrzymi nacisk jest dźwięk. Musi być perfekcyjnie nagrany na planie zdjęciowym. Sposób opowiadania, który zastosowałam w tym filmie jest oparty na dźwiękach w prawie tak samym stopniu, jak na obrazie. Jest to istotne tym bardziej, że nie chcę używać żadnej muzyki ilustracyjnej. W mojej dotychczasowej pracy jestem silnie związana z muzyką ilustracyjną (teledyski). Ale muzyka jest wszędzie, we wszystkich dźwiękach nas otaczających. Nie chcę ich zagłuszyć. Nie chcę też tematem muzycznym narzucać widzowi emocjonalnej interpretacji sceny. Wiem, że używanie muzyki jest wygodnym zabiegiem dla reżysera i dla widza, ale chciałabym, żeby ten film był niewygodny, niepokojący, poruszający prawdą a nie poezją.

Te wszystkie założenia wpisują się w estetykę znanych filmów europejskich jak „Ukryte” Michaela Haneke, „Cała zima bez ognia” Grega Zglińskiego, „Dziecko” braci Dardenne, „Śmierć Pana Lazarescu” Cristi Puiu. A także filmów amerykańskich takich jak „Między słowami” - Sophii Coppoli, „Broken flowers” Jarmusha albo „The land of Plants” Wendersa.

Inspiracją dla tła fabularnego „Pokoju Szybkich Randek” był artykuł w prasie opisujący kilka kobiet odbywających wyroki mężów poza murami więzienia. Inspiracją dla rozważań nad naturą miłości był dla mnie list św. Pawła do Koryntian.

Anna Maliszewska